

Kincsőrző fehér kígyó

A kígyónak van kincse mindég. Annak van kincse. Mer' a fehér kígyó az a pénzt őrzi. Valahol elásnak pénzt. Ezüstöt vagy aranyat. A fehér kígyó őrzi. De fehér kígyót ezer ember közül egy, aki talál vagy meglát egyet. Az azt őrzi. De ő azt át akarja adni annak, aki őt meglátta. Nem kell tőle félni, ő nem csípja meg az embert; vagy kalapot emelni, vagy ha nő, adja oda neki a kendőjét. Ő abba beleereszti a füláncját, de nem szalad el. Várja, hogy vedd fel őtet. Mikor felveszed őtet, ő a fejét mindég arra fogja tartani, ahol az a pénz van. Csak oda kell mennyi. S ő azt a pénzt átadja. Azt a pénzt átadja. Akkor szépen elcsúszik az embertől. Hogyha akarja az ember, hazaviheti, oszt csak tejet adjon neki. Semmit egyebet, csak édes tejet adjon neki. Megérdemli az a kígyó azt, hogy míg él, addig adhasson neki mindég.

A kígyó a pénzzel jár. Az én asszonyom szegény felsült vele. Neki elment, megmutatkozott. A hegyen kaszáltak még, nyugodjon, apaék, vitte fel az ebédet az embereknek. Az útra elébe gyött az a nagy fehér kígyó. Nagy fehér kígyó. Bármerre akarta kimellőzni az asszony, a kígyó mindég elébe gyött. Mindég elébe gyött. Há' mindenféleképpen át akarta neki adni, amit ő őrzött. Ő meg mind egy szegény buta lány, hát nem tudott egyebet micsinálni, fogta a gereblyenyelet, oszt elhajította magától a kígyót. Akkor má' a kígyó oszt nem gyött hozzá vissza többet.

Felment a hegyre. Ott vót egy öreg pásztorember, Miska bácsi, izé, Lesták Miska, nagyon régi, még a nagyapjuk is pásztorember vót nekik is. Ő oszt megmondta a feleségemnek – mer' akkor ő vót Kőrösbe' csordás:

– Na fiam, a szerencse a kezvedbe ment, elhajítottad magadtól a szerencsét! Neked lesz szerencséd, de soha te aztat elhasználni nem fogod tudnyi, mer' eldobtad magadtól.

És vót úgy. Má' egy párszor történt vele. Talált pézt. Itt. Egy táskába'. Bevitte a városházára, oszt nézték. Ő is nézte. Benne vót az igazolvány: három gyereke vót az embernek, felesége, építkezni akartak. És közbe' itt valahol minden táskástól elvesztette. Elvesztette itt valahol, ahol megyünk be Rozsnyóra. Az asszony megtalálta. Bevitte a városházára. Nézte az igazolványt: van, azt mondja, van három

gyereke... De abba' az emberbe azér' vót annyi becsület, hogy adott neki belőle ötszáz koronát. De ő nem fogadta el. „Építkezni akarsz, három gyereked van, nem vagyok rászorulva...” Nem fogadta el az asszony.

Máskor megint csak talált, akkor már nagyobb összeget talált, bevitte megint a városházára, hogy jelentsék ki, hogy ki vesztette el. Hát egy kifestett gambájú bubifrizurás fiatal koszlótúró menyecske meg felszaladt jelentkezni az igazolványával. „Na, jó van, az igazolványa megvan, most mondja meg, hogy mennyi pénz vót magának a ridiküljébe?!” Megmondta egy fillérig pontosan. Ennyi. „No akkor tessék, itt van, ez a magaé.” Az asszonynak még azt se mondta, hogy: bújj a seggembe, vagy nyald ki a seggem! Vagy hogy köszönöm, hogy elhoztad ide, oszt jelentetted. Amit zsebre tettem vóna, oszt menyek el tovább. Még azt se mondta, hogy köszönöm szépen. Akkor azt mondta neki bent, a bíró, hogy:

– Darmoné, tudja, mi kell magának? Egy ilyen nagy marha számárfül. Tanulja meg, hogy ezentúl ki mit talál, az az övé!

Neki megadta az Isten. Ahogy megmondta Miska bácsi: lesz szerencséd, de nem fogod tudni felhasználni.